

system, som vi kender, ikke alene fra Svejts, men ogsaa fra Norge og andre demokratiske Lande, hvor man heller ikke har en saadan Opløsningsret, og vi har ogsaa nylig haft et Eksempel paa, at det kan være en Svækkelse for en rolig parlamentarisk Udvikling.

Det, at der paa et vilkaarligt Tidspunkt kan gribes ind i det Arbejde, der er i Gang, er i og for sig ingen Styrkelse for det rolige parlamentariske Liv. Naar man i sin Tid gjorde Stortinget i Norge uopløseligt, var det netop for at hævde Stortingets Myndighed overfor Kongemagten. Man skal give enhver Regering en vis loyal Frist, Englænderne kalder det „a fair trial“. Det vilde man ikke give Ministeriet Zahle, man overskar dets Livstraad, før det havde faaet denne „fair trial“, denne loyale, rimelige Frist til at gøre sit Arbejde færdigt, man ombragte det paa illoyal Maade lige under Afslutningen af dets Gerning. Dette var ikke demokratisk, det var ikke stemmende med virkelig god parlamentarisk Skik. Noget saadant ønsker vi at forebygge. Den Rigsdag, vi foreslaar, er for saa vidt uopløselig, som den kun kan opløse sig selv ved Beslutning. Denne Rigsdag kan altsaa faa en anden Regering, kan, om man vil, styrte Regeringen — paa det Vilkaar, at den, Rigsdagen, opløser sig selv, lægger Sagen i Vælgernes Haand; hvis de saa vælger en ny Rigsdag, vælger denne ogsaa en ny Regering. Herved er der skabt en Ventil, hvis en saadan Situation skulde fremkomme.

Paa det Punkt, hvor jeg før kritiserede Parlamentarismen, som vi kender den nu, dens ringe Garanti for en saglig Lovbehandling, en Garanti, som Tokammerssystemet har vist sig aldeles ikke at skabe i noget Land, heller ikke herhjemme, paa det Punkt har vi søgt at give en Garanti for en organisk saglig Lovbehandling ved den Institution; vi indskyder ved Etkammerets, Rigsdagens Lovbehandling, nemlig Bestemmelsen om, at der, naar et Lovforslags Gennemførelse ikke er presserende, mellem anden og tredje Behandling skal finde en Drøftelse Sted i en fast Institution, et Revisionsudvalg, hvis Sammensætning skal sikre administrativ, juridisk og teknisk Sagkundskab, og hvis hele Ordning nærmere bestemmes ved Lov. Vi tænker os, at baade Rigsdag og Administration giver sit Bidrag til dette Revisionsudvalgs Sammensætning. Vi tror, at der derved vil skabes en ganske anderledes Garanti for en saglig, sammenhængende Lovbehand-

ling, end det moderne Tokammerssystem har vist sig i Stand til at sikre.

Dette er i Hovedtrækkene vort Forfatningssystem. Man har sagt, at det nuværende Øjeblik er det mindst gunstige til at fremsætte store Forfatningstanker eller Krav, der gaar væsentlig ud over, hvad vi enedes om i 1915. Jeg ser lige modsat paa Tingene. Nu skal vi have en Forfatningsforandring, hvorfor saa ikke benytte Lejligheden? Dertil kommer, at netop dette Øjeblik, hvor vi skal modtage vore hjemvendende Folkefæller efter saa mange Aars Adskillelse, maa i høj Grad opfordre os til at byde dem en Forfatning, der er paa Højde med Tiden, saaledes at deres og vort Fællesarbejde, naar de kommer tilbage, kan blive det nye sociale og økonomiske Arbejde, det kulturelle Fremskridtsarbejde, og at vi ikke i Fremtiden skal ofre for megen Tid paa Forfatningskampe. Tiden er netop til at skabe en saadan Forfatning, at vi ikke giver dem væsentlig ringere Kaar end dem, de kommer fra. Der er i det Femaar, der er gaaet siden 5. Juni 1915, sket saa vældige Omvæltninger overalt i Verden og i vor umiddelbare Nærhed, Omvæltninger, der ogsaa i høj Grad berører Sønderjyderne, at Stillingen nu er helt anderledes end i 1915.

Det er rigtigt nok, hvad den ærede Ordfører for Flertallet (Jensen-Sønderup) sagde, at Forfatningen af 1915 ikke helt tilfredsstillede til nogen Side. Den var et Kompromis, og den maatte være det. Vi gik med Glæde med til det Fremskridt, fordi vi sikkert ikke i Øjeblikket kunde opnaa større. Vanskelighederne var saa store; det ved alle, der var med i de endeløse Forhandlinger, fordi den privilegerede Valgret skulde afskaffes gennem en Beslutning af selve den privilegerede Valgrets eget Ting. Det medførte saa uhyre Vanskeligheder, langt større, end de var i 1848—49, at vi ikke kunde komme væsentlig længere, end vi kom d. 5. Juni 1915. Derfor gik vi med Glæde med til det Fremskridt. Naar man saa mange Gange, jeg tror paa Hundreder af Møder, — hvad man vel fremdeles vil gøre paa Hundreder af Møder — har fremhævet, at da Socialdemokraterne og andre var saa begejstrede i 1915 for disse Fremskridt, maatte vi nok kunne bevare denne Forfatning en Del Aar endnu, har jeg allerede Gang paa Gang stillet det i den rigtige Belysning, men det hjælper naturligvis ikke; overhovedet er der intet der hjælper i Agitationen. Naar man har fundet en saadan